

Sygn. akt: I C 1137/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2014 roku

Sąd Rejonowy w Przasnyszu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Andrzejewska
Protokolant:	Małgorzata Szczypińska

po rozpoznaniu w dniu 4 września 2014 roku w Przasnyszu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W.

przeciwko B. J.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanej B. J. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. kwotę 34.785,25 złotych (trzydzieści cztery tysiące siedemset osiemdziesiąt pięć złotych 25/100) z odsetkami ustawowymi:

- od kwoty 22.016,91 złotych (dwadzieścia dwa tysiące szesnaście złotych 91/100) od dnia 14 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 12.768,34 złotych (dwanaście tysięcy siedemset sześćdziesiąt osiem złotych 34/100) od dnia 3 lipca 2013 roku do dnia zapłaty.

II. Odstępuje od obciążania pozwanej kosztami procesu.

Sygn. akt I C 1137/13

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej B. J. kwoty 34.785,25 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 22.016,91 złotych od dnia 14 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 12.768,34 złotych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej zwrotu kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 2.400,00 złotych.

W uzasadnieniu wskazał, że wierzytelność wynika z niespłaconej przez pozwaną należności z tytułu umowy pożyczki nr (...) z dnia 26.03.2009 roku zawartej pomiędzy pozwaną a (...) Spółką Akcyjną z siedzibą we W. (poprzednim wierzycielem). W dniu 14.12.2012 roku powód nabył od poprzedniego wierzyciela wierzytelność wobec pozwanej w kwocie dochodzonej pozwem. W dniu 03.01.2013 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty dochodzonej niniejszym pozwem, ale pozostało ono bez żadnego efektu. Wyjaśnił, że dochodzi w pozwie skapitalizowanych odsetek od należności głównej. Zaległe odsetki zostały wyliczone przez poprzedniego wierzyciela, do dnia poprzedzającego nabycie wierzytelności wobec pozwanej przez powoda. Powód domaga się zasądzenia odsetek ustawowych od kwoty

kapitału od dnia nabycia wierzytelności, tj. 14.12.2012 roku – następnego dnia po dniu do którego wyliczone zostały odsetki umowne.

Referendarz Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydziału Cywilnego nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1764460/13 z dnia 12.09.2013 roku nakazał pozwanej B. J., aby zapłaciła na rzecz powoda (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. żadaną kwotę z odsetkami oraz kosztami procesu (k. 6).

Wobec skutecznego wniesienia przez pozwaną sprzeciwu od powyższego nakazu zapłaty postanowieniem z dnia 15.10.2013 roku referendarz Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Przasnyszu (k.12).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o rozpoznanie sprawy w Sądzie Rejonowym w Przasnyszu mieszczącym się na terenie jej miejsca zamieszkania.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie bezsporne pozostawało, że w dniu 14.12.2012 roku powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. zawarł z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą we W. umowę sprzedaży wierzytelności pieniężnych Banku szczegółowo określonych w załączniku nr 1 do umowy (k. 25-28). Z treści przedłożonego załącznika nr 1 do wymienionej wyżej umowy wynika, że B. J. posiadała zobowiązanie względem (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. o ogólnej kwocie zadłużenia 34.785,25 złotych, w tym kapitał w kwocie 22.016,91 złotych. Zobowiązanie to wynikało z umowy pożyczki numer (...) z dnia 26.03.2009 roku.

Pozwana nie zakwestionowała faktu zawarcia umowy przelewu wierzytelności pomiędzy (...) Spółką Akcyjną z siedzibą we W. a powodem . Nie zakwestionowała także faktu samego zawarcia umowy kredytowej z Bankiem będącym pierwotnym wierzycielem ani istnienia zobowiązania. W tej sytuacji, stosownie do treści art. 230 kpc, Sąd uznał te okoliczności za przyznane. Pozwana kwestionowała natomiast wysokość dochodzonego pozwem roszczenia podnosząc, że nie są dla niej zrozumiałe powody domagania się przez powoda zapłaty kwoty 12.768,34 złotych. Wniosła też o zasądzenie należności w ratach w wysokości maksymalnej po 300 złotych miesięcznie.

W piśmie procesowym z dnia 28.07.2014 roku (data nadania w placówce operatora pocztowego) powód w przekonujący sposób wyjaśnił sposób wyliczenia kwoty zakwestionowanej przez pozwaną i wyraził zgodę na rozłożenie całej należności na 42 raty, przy czym raty od 1-41 po 1.000 złotych każda, zaś rata 42 w kwocie 676,41 złotych. Na rozprawie w dniu 04.09.2014 roku pozwana nie zakwestionowała tego wyliczenia i wniosła o zasądzenie kwoty dochodzonej pozwem i rozłożenie tej należności na raty w kwocie wynoszącej maksymalnie 400 złotych miesięcznie.

W tych okolicznościach Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku na mocy art. 720 § 1 kc w zw. z art. 509 kc.

Odsetki zasądzono zgodnie z żądaniem pozwu w oparciu o treść art. 481 § 1 i 2 kc. Odsetki należą się wierzycielowi bez potrzeby wykazywania jakiegokolwiek szkody i bez względu na to czy dłużnik dopuścił się winy. Przewidziany w art. 481 kc obowiązek zapłaty odsetek powstaje zarówno w razie opóźnienia w spełnieniu świadczenia z zobowiązania pieniężnego sensu stricte (zobowiązania, którego przedmiotem od chwili powstania jest suma pieniężna), jak i w razie opóźnienia w wykonaniu tzw. zobowiązania niepieniężnego ze świadczeniem pieniężnym (np. zobowiązania do zapłaty kary umownej na skutek nienależytego wykonania zobowiązania). Jeżeli dłużnik nie zapłacił świadczenia pieniężnego w terminie, wierzyciel nie ma możliwości czerpania z niego korzyści. Doznany przez niego z tego powodu uszczerbek powinien być pokryty przez przyznanie mu odsetek za opóźnienie w zapłacie tej sumy.

Sąd odstąpił od zastosowania w niniejszej sprawie dyspozycji art. 320 kpc, zgodnie z którym w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Na gruncie doktryny zgodnie przyjmuje się, iż szczególnie uzasadnione wypadki zachodzą, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe spełnienie zasądanego

świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody.

Sytuacja finansowa pozwanej nie jest dobra, a nawet bardzo zła. Z przedłożonego przez pozwaną oświadczenia o stanie rodzinnym dochodach i źródłach utrzymania wynika (k. 58-63), że pozwana zarejestrowana jest Powiatowym Urzędzie Pracy w M. jako bezrobotna bez prawa do zasiłku utrzymuje się z prac sezonowych z czego osiąga średni miesięczny dochód w wysokości 300 złotych, zaś jej mąż z którym pozostaje we wspólnym gospodarstwie domowym otrzymuje rentę inwalidzką w kwocie 480,32 złotych miesięcznie, zaś z prac sezonowych uzyskuje dodatkowy dochód w kwocie 750,00 złotych miesięcznie. Pozwana nie posiada żadnych oszczędności ani wartościowych przedmiotów. Jak wskazała na rozprawie w dniu 02.07.2014 roku spłaca kredyt w ratach po 100 złotych miesięcznie, płatne do 2018 roku. W okresie zimowym raczej nie osiąga żadnych dochodów. Na rozprawie w dniu 04.09.2014 roku oświadczyła, że nie godzi się na rozłożenie należności na raty na warunkach zaproponowanych przez powoda z uwagi na jej sytuację majątkową.

Jakkolwiek sytuację majątkową i rodzinną pozwanej należałoby uznać za uzasadniającą zastosowanie dyspozycji art. 320 kpc, to jednak wysokość rat zaproponowana przez stronę powodową pozostaje poza zasięgiem możliwości finansowych pozwanej i jej rodziny, a zatem orzeczenie w tym zakresie zgodnie z propozycją powoda miałyby charakter czysto iluzoryczny.

Natomiast zadeklarowane przez pozwaną kwoty poszczególnych rat w wysokości 400 złotych miesięcznie skutkowałyby spłatą zasądzonej należności przez bardzo długi okres wynoszący 7 lat, co w aktualnej kryzysowej sytuacji gospodarczej byłoby dla powoda wyjątkowo niekorzystne, a wręcz krzywdzące. Rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty jest racjonalne wówczas, gdy dłużnik wykaże, że dysponować będzie środkami umożliwiającymi wykonanie tak zmodyfikowanego obowiązku w sposób odczuwalny ekonomicznie przez wierzyciela. W niniejszej sprawie pozwana nie przedstawiła w tym względzie żadnych twierdzeń faktycznych ani dowodów, co także przemawiało przeciwko postulatowi pozwanej. Ochrona, jaką zapewnia pozwanemu dłużnikowi art. 320 kpc, nie może być stawiana ponad ochronę wierzyciela w procesie cywilnym i wymaga uwzględnienia wszelkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu podmiotu inicjującego proces.

Końcowo zauważyć należy, że nawet po uprawomocnieniu się wyroku wydanego w niniejszej sprawie wierzyciel ma możliwość podjąć decyzję co do umożliwienia pozwanemu ratalnego spłacania należnego mu świadczenia i ewentualnego zawarcia porozumienia dotyczącego spłaty długu po uprawomocnieniu się wyroku.

Na podstawie art. 102 kpc Sąd odstąpił od obciążania pozwanej kosztami procesu w sprawie z uwagi na przedstawioną wyżej jej trudną sytuację finansową, dlatego orzekł jak w punkcie II wyroku.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji.